

Заверен превод от английски език

ССРЕ(2013)4 Окончателен

Ереван, 9 октомври 2013 г.

**КОНСУЛТАТИВЕН СЪВЕТ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ПРОКУРОРИ
(КСЕП)**

Становище No. 8 (2013)

ОТНОСНО ОТНОШЕНИЯТА МЕЖДУ ПРОКУРОРИТЕ И МЕДИИТЕ

одобрено от КСЕП на неговото 8-мо пленарно заседание

(Ереван, 8-9 октомври 2013 г.)

I. ВЪВЕДЕНИЕ

1. Консултативният съвет на европейските прокурори (КСЕП) е създаден от Комитета на министрите на Съвета на Европа през 2005 г. със задачата да предоставя становища относно функционирането на прокурорските служби и да насърчава ефективното изпълнение на Препоръка Rec(2000)19 на Комитета на министрите отправена към страните-членки за ролята на прокуратурата в системата на Наказателното правосъдие.
2. Комитетът на министрите инструктира КСЕП да приеме Становище през 2013 г. относно отношенията между прокурорите и медиите.
3. Настоящият проект на Становище е изготвен от КСЕП на базата на отговорите на 36 страни-членки на изпратен въпросник¹.
4. От отговорите става видно, че различните аспекти, съставляващи отношенията между прокурорите и медиите са установени от Конституцията и/или националното

законодателство, или вътрешни регулаторни инструменти (напр. инструкции и заповеди на Главния прокурор, правила на поведение, етични кодекси и др.).

5. Разнообразният характер на правните системи на страните-членки обуславя различията в начина на комуникация между прокурорите и медиите, като им приписва отличителни задачи и роли, но винаги в условията на зачитане на правата на човека и основните свободи.

A. Референтни документи

6. КСЕП подчертава важноста на препратките към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧ) и съдебната практика на Европейския съд за правата на човека (наричан по-долу Съдът).

7. КСЕП обръща специално внимание на правилното съотношение между основните права на свобода на изразяване и на информираност, гарантирани от член 10 от ЕКЗПЧ, и правото, и задължението на медиите да информират обществото по въпроси, свързани с правни производства, и презумпцията за невинност до доказване на противното, правото на справедлив процес и правото на зачитане на личния и семейния живот, гарантирани от членове 6 и 8 на ЕКЗПЧ.

8. КСЕП взема под внимание следните препоръки на Комитета на министрите на Съвета на Европа относно работата на прокурорите:

- Препоръка Rec(2000)19 за ролята на прокуратурата в системата на Наказателното правосъдие, в частност параграф 6 относно правото на прокурорите на свобода на изразяване; параграф 7, засягащ тяхното обучение; параграф 20, разглеждащ проявата на обективност и справедливост, както и задълженията и отговорностите по отношение на участниците в процеса (параграфи 24 до 36).
- Препоръка Rec(2012)11 за ролята на прокурорите извън системата на Наказателното правосъдие, в частност параграфи 4 до 9.

9. КСЕП взема предвид и други инструменти, одобрени от Съвета на Европа, а именно:

- Конвенция за защита на лицата във връзка с автоматичната обработка на лични данни (ETS No. 108);
- Препоръка Rec(2002)2 относно достъпа до официални документи и Препоръка Rec(2003)13 за предоставяне на информация чрез медиите във връзка с наказателни производства;
- Препоръка Rec(2011)7 относно ново понятие за медиите.

10. КСЕП се обляга на принципите, заложи в нейното съвместно Становище с Консултативния съвет на европейските съдии (КСЕС) за отношенията между съдиите и прокурорите в демократичното общество – „Декларацията от Бордо” (2009), както и в Становища на КСЕС № 7 (2005) „Правосъдието и обществото” и № 14 (2011) „Правосъдието и информационните технологии (IT)”.

11. КСЕП взема предвид и други документи на ООН, имащи отношение към темата, а именно Правилата относно минималните стандарти за осъществяване на правосъдие по отношение на ненавършили пълнолетие лица (Пекински правила)² и Ръководните принципи на ООН за ролята на прокурорите (1990). КСЕП взема под внимание и Стандартите относно професионалните отговорности и Декларацията за основните права и задължения на прокурорите, приети от Международната асоциация на прокурорите през 1999 г.

Б. Област на действие

12. Настоящото становище цели въвеждането на препоръки за улесняване на достъпа на медиите до подходяща информация и насърчаването на реална комуникация между прокурорите и медиите по начин, съвместим с националното законодателство и международните ангажменти на страните-членки.

13. Становището, изготвено с оглед на мандата на КСЕП, е насочено към работата на прокурорите и не би следвало да се разглежда като препоръка към представителите на медиите. КСЕП изпълнява своя ангажмент да съдейства за нарастване на разбирането от страна на медиите и обществото като цяло за ролята на прокурорите и правосъдната система. КСЕП призовава представителите на журналистическата и всички останали заинтересовани гилдии да се запознаят с представеното становище и да участват в процеса на неговото разпространение до по-широка аудитория.

14. При съблюдаване на ограниченията на параграфи 21, 23, 25 и 26 по-долу, разнообразните задачи и функции на прокурорите като цяло се разглеждат в контекста на основното право на свобода на изразяване и информираност. Настоящото становище има отношение към всички видове прокурорски дейности и всички клаузи, свързани с дейности, изпълнявани в сферата на наказателното правосъдие се отнасят, *mutatis mutandis*, и за действията на прокурорите извън конкретната сфера.

15. С оглед на факта, че, по принцип, данните, разгласявани от прокурорите представляват информация от обществен интерес, принципите, изложени в становището са валидни, включително по отношение използването на нови методи или комуникационни политики за разпространяване на информация от страна на прокурорите.

16. Що се отнася до обхвата на термина „медия“, заключенията, принципите и препоръките, формулирани главно по отношение на печатните медии се прилагат с еднаква сила и по отношение на аудиовизуалните и електронните медии, в това число интернет.

II. ОСНОВНИ ПРИНЦИПИ

17. Отношенията между прокурори, медии и страните по производства се осланят на три основни групи принципи:

- принципи, осигуряващи подходящ баланс между необходимостта да се гарантира осъществяването на независимо, обективно и прозрачно правосъдие, от една страна и от друга страна, зачитането на други основни права, като свободата на изразяване³ и свободата на пресата, които, от своя страна, могат да бъдат предмет на ограничения, които са водени от правни основания, преследват една или повече законни цели, например защита на правата на другите, безпрепятствено протичане на разследванията или защита на личния живот, представляват необходимост в едно демократично общество, и са пропорционални на законни цели, имащи отношение към неотложни въпроси, свързани със социалните потребности;
- принципи, защитаващи правата на отделния индивид, в частност правата на обвиняемите и жертвите (в това число правото на достойнство, личен живот⁴ и сигурност, както и презумпцията за невинност⁵);
- принципи, свързани с процесуални права, особено в случаите, когато прокурорът участва като равноправна страна в съдебния спор (например, изискването за равнопоставеност на страните и справедлив процес).

При конфликт между гореизброените принципи, следва да бъде търсен подходящ баланс между тях.

Свобода на изразяване и свобода на пресата

18. Всеки има право на свобода на изразяване, включително участниците в правни процедури.

19. Прокурорите също разполагат с правото на свобода на изразяване⁶, при спазване на принципите на служебната тайна, задължението за поверителност, задължението за дискретност⁷ и обективност. При появите си в медиите, независимо от характера на появата, те трябва да съзнават възможните рискове да бъде накърнена безпристрастността и авторитета на прокурорската служба.

20. Необходими са гаранции за свободата на пресата по време на процесуални действия⁸. Съдебната практика по отношение на член 10 от ЕКЗПЧ гласи, че е дълг на пресата да съобщава информация или идеи по въпроси от обществен интерес⁹, което включва в себе си и правото на обществото да получава такава информация и позволява на пресата да изпълнява ролята на обществен страж "*public watchdog*" (съгласно терминологията на Съда). Изпълнявайки тази своя роля, пресата допълнително ще защитава своите права, като дава своя принос към дебатите по въпроси от законен обществен интерес¹⁰.

21. В рамките на комуникацията си с медиите, прокурорите са длъжни да гарантират, че свободата на изразяване и свободата на пресата няма да имат предимство пред законните права и интереси на отделния индивид (в това число уязвимите слоеве на обществото като ненавършилите пълнолетие лица, жертвите на престъпления, членовете на семействата на обвиняеми лица), изискванията за защита на личните данни и задължението за поверителност.

Свобода на получаване и предаване на информация

22. Необходими са гаранции за общественото право на информираност¹¹. Начинът на получаване на информация, обаче, може да варира в зависимост от конкретните обстоятелства на производството и да подлежи на ограничения, с оглед зачитането на основните принципи.

23. Осъществявайки комуникация с медиите, прокурорите следва да предоставят информация под форма, която не пречи на хода на следствието, наказателното преследване и целите на разследването; не накърнява правата на трети страни, не оказва влияние върху лицата, участващи в разследването или производството; не влияе върху изхода на съдебното производство.

Презумпция за невинност и права на защита

24. От прокурорите се изисква да проявяват особено внимание по отношение правата на защита, свободата на изразяване, презумпцията за невинност и правото на информираност.

25. Прокурорите следва да зачитат правата на защита. Това се изразява в стремежа да не се разпространява преждевременна информация и винаги да се дава възможност за реакция от страна на защитата¹². Разгласяването на информация, която нарушава правото на жертвите да бъдат подходящо информирани, следва да се избягва. Предоставянето на информация не бива да нарушава индивидуалното право на справедлив процес.

26. В хода на комуникацията с медиите, прокурорите не трябва да застрашават сигурността на участниците в процеса, в това число свидетели, жертви, прокурори и съдии, свързани със случаи от висок обществен интерес.

27. Необходимо е постигането на баланс, посредством зачитане на принципа за невинност до доказване на противното, между обществената информираност и защитата на достойнството и честта на отделния индивид. Със своите действия, доколкото е в юрисдикцията му/й, прокурорът не трябва да привлича медийното внимание върху задържаното лице и трябва да предпазва участниците в процеса от медийен натиск¹³, като особени усилия са необходими за защита на жертвите на престъпления от медийен тормоз.

Личен живот и достойнство

28. Независимо от ролята си в него, на всеки етап от процеса участниците имат правото на достойнство, зачитане на личния и семейния живот, и сигурност.

29. Доколкото е възможно, самоличността на заподозрените лица не трябва да бъде разгласявана по време на разследващата фаза. Правата на жертвите трябва да бъдат взети предвид, преди тази информация да бъде направена публично достояние.

III. КОМУНИКАЦИЯ С МЕДИИТЕ

30. Прозрачността като неразделна част от службата на прокурора е ключов елемент, съставляващ върховенството на закона и една от важните гаранции за осигуряване на справедлив процес. Справедливостта трябва да възтържествува и това е целта на всички усилия. Като част от този процес на медиите трябва да бъде дадена възможност да отразявам наказателни и други съдебни производства.

31. Принципът за прозрачност, приложен под формата на разпространение на информация за дейността и функциите на прокуратурата, е пътят към изграждане на доверие и увереност в обществото. По този начин, имиджът на прокурорската служба се формира като важен компонент на общественото доверие в правилното функциониране на правосъдната система. Възможно най-широкият достъп на медиите до информация, засягаща дейността на прокурорите допълнително укрепва демокрацията и допринася за открит диалог с обществото.

32. Прокурорските служби са в състояние да изпълняват и един вид образователна роля, като запознават общественото мнение с начина на функциониране на правосъдната система. Те биха могли да предоставят подходяща информация в медийното и публичното пространство, за изграждане на по-добро знание и разбиране за съдебната система.

33. Спазването на принципа на откритост допълнително ще допринесе за повишаване на стандарта на работа на прокуратурата. Чрез информиране на медиите по въпроси, свързани с текущи производства и разследвания, правоприлагащите органи и службите на прокуратурата ще бъдат в състояние да получават и обратна информация от страна на широката общественост, което, от своя страна, ще подобри ефикасността на правосъдието.

34. Възможно е, в рамките на закона, прокурорите да предоставят информация в публичното пространство чрез медийни канали за целите на предотвратяване на престъпления и други закононарушения.

35. От прокуратурите на страните членки се очаква да изберат, на основата на специфичните национални критерии, законодателство или традиции, най-подходящия начин за комуникация, включително кой да осъществява комуникацията и какво да бъде нейното съдържание.

36. Въпреки че предоставят обща информация на националните медии по въпроси, свързани с политиките или основната роля и функция на прокуратурата, прокурорите в някои страни-членки не изразяват публично мнение по отношение на конкретни дела, освен като част от правния спор в съдебната зала. Не такъв е случаят с други страни-членки, в които всеки прокурор участва в активен диалог с медиите във връзка с дела, с които е ангажиран/а или предоставя конкретни факти относно случаи, които вече са направени публично достояние. Независимо от обстоятелствата, отношенията с медиите изискват взаимно уважение, доверие, равнопоставеност, отговорност и зачитане на

решенията на съда. При изпълнение на своите задължения прокурорите трябва да следват принципа на непристрастност и равнопоставеност по отношение на всички участници в медийното пространство.

37. Яснота, достоверност и недвусмисленост са условията на които трябва да отговаря всяка информация, представена в медиите от страна на прокурорската служба.

38. Прокурорите могат да информират медиите на всеки етап от прокурорската практика при зачитане на правовите норми за защита на личните данни, личния живот, достойнството, презумпцията за невинност, професионалната етика в отношенията с останалите участници в процеса, както и законовите норми, забраняващи или ограничаващи разкриването на определена информация.

39. При всички случаи, спазването на законовите изисквания за защита на поверителната информация, включително тайната на разследването, остава в сила.

40. Съгласно практиката в някои страни-членки, комуникацията се води изцяло от назначен говорител на прокуратурата, който не е задължително да бъде прокурор, или от специализирана пресслужба. В други страни-членки, всяка изходяща информация трябва да бъде одобрена или разпространена лично от самия главен прокурор или ръководителя на прокурорската служба. Съобщения, произтичащи под формата на неутрална информация от името на прокурорската служба като цяло, премахват възможността за персонализиране на съобщението и, оттук, намаляват риска от персонални критики.

41. Проактивният подход към медиите дава добри възможности на прокурора да поеме инициативата да информира общественото мнение чрез средствата за масова информация. Съобщенията могат да имат отношение към общи въпроси от правен характер или, по изключение, да служат за коригиране на невярна информация, станала публично достояние¹⁴.

42. За да бъде непристрастна, справедлива, обективна и ефективна в действията си, прокуратурата може да се възползва от възможността да издава прессъобщения, да организира брифинги или да участва в други видове диалог с медиите под формата на пресконференции, интервюта и/или участия в семинари и кръгли маси. Новите информационни технологии предлагат широки възможности за навременна и удобна комуникация за целите на публичната информираност по въпроси от дейността на прокуратурата и други теми, свързани с поддържането на правовия ред и законност в страната¹⁵. В тази връзка е препоръчително офисите и службите на прокуратурата да разполагат с добре поддържани уебсайтове.

43. Сътрудничеството на прокуратурата с полицията или други органи на властта може да бъде от полза при изготвянето на прессъобщения, брифинги или други видове комуникации. То е и признак за добро синхронизиране на усилията на националните служби, елиминира риска от разпространяване на невярна информация и предотвратява появата на отрицателни обществени последици вследствие на извършени особено тежки

престъпления. Сътрудничеството от този тип трябва да следва основните принципи, заложи в параграфи 22 и 23 от Препоръка Rec(2000)19.

44. Прокурорите трябва да се въздържат от изразяване на мнения или разкриване на информация, която противоречи на принципите на добрата комуникация. От тях се очаква да съобщават фактите безпристрастно и обективно, като избягват даването на лични оценки или мнения за лица и събития.

45. Прокурори, подложени на медийни атаки с невярна информация са в правото си да предприемат мерки за оспорване или коригиране на информацията по съдебен или друг път, в съответствие с националното законодателство. Въпреки това, в такива случаи и когато се разпространява невярна информация за лица и събития с отношение към процеса, с който е ангажиран съответния прокурор е за предпочитане реакцията да идва от страна на ръководителя или говорителя на прокуратурата, а при важни дела, от главния прокурор, най-висшестоящия служител в прокурорската служба или на национално ниво. Реакция от този тип намалява необходимостта от индивидуални отговори на прокурора до всяка от участващите страни и елиминира риска от превръщането на ситуацията в личен конфликт.

46. В някои страни-членки съществуват правни или чисто практически проблеми, които следва да се вземат предвид при информиране на лицата, обект на прокурорски решения по наказателни дела. Препоръчва се, когато е възможно и/или практично, прокурорите да уведомяват лицата, засегнати от техните решения, преди тези решения да бъдат оповестени публично.

IV. ПРЕПОРЪКИ

- Страните членки или самите прокуратури следва да разработят комуникационна политика, целяща осигуряване на медиен достъп до подходяща информация относно дейностите на прокуратурата. Етичните кодекси на прокурорите може да включват и ръководни принципи за отношения с медиите. Всяка прокуратура е в състояние да определи най-добрия начин за комуникация и нейното съдържание на основата на специфичните национални критерии, законодателство и традиции.
- Комуникацията между прокурори и медии трябва да се основава на следните принципи: свобода на изразяване и свобода на пресата, задължение за поверителност, право на информираност, прозрачност, право на личен живот и достойнство, тайна на разследването, презумпция за невинност, равнопоставеност на страните, права на защита и справедлив процес.
- Отношенията между прокурори и медии следва да се основават на взаимно уважение, доверие, равнопоставеност, отговорност и зачитане на решенията на съда.
- Подходът на прокуратурата към медиите е желателно да включва както реактивни мерки в отговор на медийните въпроси, така и проактивни мерки, като поеме инициативата да информира медиите относно събития в съдебната сфера.
- Съществува възможността медийните връзки на прокурорите да бъдат поверени на говорители или прокурори с опит в сферата на връзките с обществеността.

- Препоръчва се, когато е възможно и/или практично, прокурорите да информират лицата, обект на техни решения по наказателни дела, преди тези решения да бъдат оповестени публично.
- В случаите, когато прокурорите влизат в директен контакт с медиите се препоръчва подходящо обучение в областта на комуникациите, с цел правилното представяне на информацията. Обучението може да бъде провеждано съвместно с/или със съдействието на експерти и журналисти.
- Съобщенията, произтичащи под формата на неутрална информация от името на прокурорската служба като цяло, премахват възможността за *персонализиране* на съобщенията и намаляват риска от персонални критики.
- Освен използване на наличните правни инструменти, реакцията на прокуратурата по отношение на разпространявана в пресата невярна информация за нейни служители е за предпочитане да идва от ръководителя или говорителя на прокуратурата, а при важни случаи, от главния прокурор, най-висшестоящия служител в прокурорската служба или на национално ниво.
- Препоръчително е да се използват възможностите, които предлагат новите информационни технологии, включително уебсайтове, за навременна и удобна комуникация за целите на публичната информираност по въпросите от компетенция на прокуратурата.
- Прокурорите могат да обмислят възможностите за съвместна работа с полицията или други органи на властта в процеса на изготвяне и разпространение на публична информация чрез медиите.

¹ Виж отговорите на страните-членки на изпратения въпросник на уебсайта на КСЕП (www.coe.int/ccpe) в раздел „Предварителни разработки – отношения между прокурорите и медиите“.

² Пекинските правила са приети от Общото събрание на ООН с Резолюция 40/33 от 29 ноември 1985 г.

³ Що се касае до член 10 от ЕКЗПЧ, Съдът нееднократно е постановявал, че „свободата на изразяване представлява един от най-важните фундаменти на демократичното общество, едно от основните условия за неговия прогрес и за изявата на отделния индивид“ (виж *Лингенс срещу Австрия*, № 9815/82, 8 юли 1986 г.; *Сенер срещу Турция*, № 26680/95, 18 юли 2000 г.; *Тома срещу Люксембург*, № 38432/97, 29 юни 2001 г.; *Маронек срещу Словакия*, № 32686/96, 19 юли 2001 г.; *Диханд и др. срещу Австрия*, № 29271/95, 26 февруари 2002 г.).

⁴ Съдът многократно е подчертавал важността на положителните задължения на държавата съгласно член 8 от ЕКЗПЧ по отношение зачитането на правото на личен живот на лица, срещу които се водят текущи наказателни производства (*А. срещу Норвегия*, № 28070/06, 9 април 2009 г.) (в цитираното решение, виж също принцип 8 от Допълнение към Препоръка Rec(2003)13 на Комитета на министрите до страните-членки за предоставяне на информация чрез медиите във връзка с наказателни производства).

⁵ По мнение на Съда, презумпцията за невинност „ще бъде накърнена, ако официално изявление във връзка с подсъдим носи идея за виновност, при положение че такава все още не е установена по законен път. Достатъчно е да има мотивация, дори и неконстатирана формално, която навежда на мисълта, че магистратът счита въпросното лице за виновно“ (*Дактарас срещу Литва*, № 42095/98, § 41, 10 октомври 2000 г.).

⁶ Съдът утвърждава, че защитата по член 10 обхваща и работното място общо и в частност по отношение на държавните служители (*Гуя срещу Молдова (Голяма камара)*, № 14277/04, § 52, 12 февруари 2008 г.). В делото *Харабин срещу Словакия* (№ 58688/11, § 149, 20 ноември 2012 г.) Съдът постановява, че принадлежността към съдебната система (в случая ископодателят е председател на Върховния съд) не лишава лицето от защита по смисъла на член 10.

⁷ Съдът „съзнава, че служителите са обвързани от изискването за лоялност, поверителност и дискретност към работодателя. Това важи с особена сила за държавните служители, предвид характера на държавната служба, който задължава към лоялност и дискретност (*Гуя срещу Молдова (Голяма камара)*, № 14277/04, § 70, 12

февруари 2008 г.). Оттук следва, че разкриването на информация от държавни служители, получена в рамките на професионалните им задължения, макар и по въпроси от обществен интерес, следва да бъде разглеждана в контекста на задължението им за лоялност и дискретност (*Кудешкина срещу Русия*, № 29492/05, § 85, 26 февруари 2009 г.; виж също *Гуя срещу Молдова (Голяма камера)*, № 14277/04, §§ 72-78, 12 февруари 2008 г.). В частност, в делото *Озтинар срещу Турция*, № 20999/04, 19 октомври 2010 г. Съдът утвърждава, че държавата има законово право да изисква от държавните служители, с оглед на техния статут, да спазват принципа на неутралност във връзка с член 10 или за дискретност по отношение изразяването на религиозните им убеждения в публичното пространство (*Куртулмуш срещу Турция*, № 65500/01, 24 януари 2006 г.). Тези принципи се отнасят, *mutatis mutandis*, към член 8 от ЕКЗПЧ. Във връзка с това, Съдът отбелязва, че професионалната етика на съдиите може да има превес над правото им на личен живот, когато поведението им – макар и като частни лица – навреди на авторитета или репутацията на съдебната власт.

⁸ Виж делото *Сънди таймс срещу Обединеното кралство (№ 1)* (№ 6538/74, § 65, 26 април 1979 г.), в което Съдът постановява, че „общите принципи, произтичащи от практиката по член 10 „са в еднаква степен приложими и по отношение на правораздаването, което обслужва интересите на общността като цяло и изисква сътрудничеството на една добре осведомена общественост”.

⁹ Виж, *inter alia*, *Обзървър и Гардиън срещу Обединеното кралство*, № 13585/88, 26 ноември 1991 г.

¹⁰ Виж *Бладет Тромсьо и Стенсаас срещу Норвегия (Голяма камера)*, № 21980/93, 20 май 1999 г.

¹¹ Виж, *inter alia*, *Арриго и Вела срещу Малта*, № 6569/04, 10 май 2005 г.; *Йорданова и Тошев срещу България*, № 5126/05, § 53, 2 октомври 2012 г.

¹² Във връзка със случаите на изтичане на поверителна информация в пресата, виж, *inter alia*, *Щол срещу Швейцария (Голяма камера)*, № 69698/01, §§ 61 и 143, 10 декември 2007 г.; *Кракси срещу Италия (№ 2)*, № 25337/94, 17 юли 2003 г.

¹³ Виж, *inter alia*, *Николайшвили срещу Грузия*, № 37048/04, 13 януари 2009 г.; *Скиаца срещу Италия*, № 5077/99, 11 януари 2005 г.; *Каракас и Йешилимак срещу Турция*, № 43925/98, 28 юни 2005 г.

¹⁴ Виж, например, *Сосиете Буиг Телеком срещу Франция*, № 2324/08, 13 май 2012 г.

¹⁵ Съдът възприе становището, че прессъобщенията, дори когато са публикувани на уебсайта на прокуратурата, представляват публично достояние и могат да послужат за информиране на общественото мнение относно внасянето на обвинителния акт в съда (*Шувалов срещу Естония*, № 39820/08 и № 14942/09, § 79, 29 май 2012 г.).